

julià Lladó: tot un senyor d'argentona

LLORENÇ SOLDEVILA

Dençà que el vaig conèixer, a finals del segle passat, quan vam començar a fer les primeres reunions per fundar el Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell, en Julià em va fer l'efecte que era tot un senyor. Un senyor d'Argentona, trasplantat pels atzars de la vida a Cabrera de Mar, uns atzars i unes conseqüències de la guerra que el van marcar per sempre més. Em va causar una molt bona impressió. El vaig trobar una persona senzilla, que s'estimava Argentona amb veheència, centrat, especialment amb en Francesc Lladó, a relligar la nissaga dels Lladós sorgida a la vila i escampada per arreu.

Era un home discret, afectuós, caut, irònic, voluntariós, servicial..., en fi, compartia una sèrie de virtuts que el feien relacionar-se confortablement amb

tothom. La seva mirada viva i còmplice que, sovint, només anava acompanyada pel silenci i un somriure murri, deien molt més del que pensava que no pas un discurs. És així, que es va anar convertint en un peça clau de les relacions públiques de la nostra entitat. Posaré alguns exemples personals de les seves habilitats.

Durant deu anys vam compartir ell com a vicepresident i jo com a president del Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell la representació de l'entitat. Va ser un autèntic plaer perquè sempre em vaig sentir ben acompanyat en les verdes i en les madures. El Julià sempre estava amatent per al que se'l necessités. Massa sovint jo anava sobrepassat de feina. Ell subtilment se'n adonava i no fallava mai quan li demanava si em podia suplir en un acte o anar a una reunió a Barcelona o a

d'altres llocs en representació del CEAJC. Sabent-me enfeinat pel Centre o per altres afers professionals, no fallava mai de trucar-me, sobretot els diumenges al matí, per interessar-se com anava tot.

Fins que li vàrem proposar que es presentés com a candidat a la Junta de la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana en representació del d'Argentona. El varen elegir i sempre, fins al final ens va representar dignament i voluntariosa. Només cal revisar els números de *Font*s en què va anar publicant les ressenyes de tots els actes, reunions, assemblees... a què assistia en representació del CEAJC. També són una bona prova de tot plegat les paraules que Josep Santamases, president de la Coordinadora, li dedica en aquest mateix número.

No oblidaré mai l'actitud conciliadora que en Julià prenia

La taula presidencial en l'acte de lliurament dels guardons de Socis d'Honor.

D'esquerra a dreta: Enric Subià, Llorenç Soldevila, Vicenç Esteve, Julià Lladó i Francesc Lladó.

Foto: Toni Garcia

quan en les reunions jo m'excedia en qualificar determinades actituds de les forces diguem-ne vives del poble o del país. Sempre em demanava que fos prudent, que calibrés les paraules, les actituds. De rerefons, sempre hi havia la prudència per evitar possibles represàlies per a l'entitat o per a la meua persona. Suposo que en aquesta actitud que, a mi, a vegades em semblava massa poruga, hi havia la marca de foc de la

repressió del seu pare per elements feixistes argentonins, que li va canviar la vida. Va ser, de ben segur, molt feliç, el dia que la Margarida Colomer va publicar l'article sobre la repressió a la família Lladó al número 47 *fontes*, en què es donava la seva versió dels fets, evitant és clar, al·ludir ningú, perquè tot i que sembla impossible, les brases d'aquell foc encara cremem.

També va ser molt feliç, el

dia que apadrinat per l'amic de l'ànima Francesc Lladó, va ser nomenat Soci d'Honor del CEAJC, juntament amb en Vicenç Esteve. Va ser com si Argentona, oficialment, se l'hagués tornat a fer seu. Suposo que aquell dia, en la memòria hi devia tenir el pare estimat i vituperat.

En Julià Lladó sempre va ser un senyor de trets i de fets. Descansi en pau l'amic i exemplar argentoní.

DOSSIER | adéu, per sempre

LLUÍS SERRA

En Julià Lladó ens ha deixat, aquesta vegada per sempre i el seu emotiu comiat m'ha fet recordar els anys de la nostra infància, aquella bicicleta de tres rodes amb el manillar tort, les lectures del Patufet allà a les golfes de casa seva i sentint aquell vell gramòfon de llarga trompa amb la música de *La Fornareta*, o veient-lo com pescava, literalment parlant, el seu germà, l'Albert, que havia caigut al safareig del veï, i sobretot el recordo agafat a mi contemplant, tremolosos, com entraven en llitera el seu avi moribund.

Després en Julià, amb la seva família esquarterada, va marxar, era un exili, diguem voluntari, fugien d'aquell poble en què algun rufià, (potser l'adjectiu no és prou adequat), els havia fet tant de mal, fugien dels voltors i de molts altres que girats d'esquena no veien res.

Passaren els anys, en Julià ja fet un home, va voler contemplar

les seves arrels i ens venia a veure, una i altra vegada. Havia posat un gros vel que tapava el passat, no volia veure aquell negre poble que havia deixat, el volia blanc, radiant i, per això, res més important que posar-se al servei del Centre d'Estudis Argentonins, arxiu i obrador on és treballava per al nostre saber, la memòria, la història, la nostra cultura.

Ara les persones involucrades amb ell, amb el seu treball, la seva voluntat, en fan record, jo també recordaré tota la seva trajectòria, però d'una manera especial la seva infantesa, quan jugavem junts, quan plegats, obríem els ulls a la realitat que ens envoltava, com anàvem formant-nos en la nostra manera de ser. Estic orgullós d'haver estat el seu amic.

En Julià el dia que va fer 80 anys